

Arrest

nr. 286 604 van 24 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOURI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soennitische streek. U bent achttien jaar oud en geboren in Qalander Khail, gelegen in het district Chaharikar van de Afghaanse provincie Parwan. In Qalander Khail woonde u vooreerst in het subdorp Bain-Mughul. Op jonge leeftijd verhuisde u naar het subdorp Siman Niazai. Hier woonde u tot net voor uw vertrek samen met uw ouders, uw jongere broer, uw paternale oom, de vrouw van uw paternale oom en hun twee zonen en twee dochters. U bent tot en met de 6de graad lager onderwijs naar school gegaan.

Daarnaast volgde u dagelijks 's ochtends religieuze lessen aan de moskee van uw dorp. U ging naar school tot u Afghanistan moest ontvluchten. Daarnaast voerde u een aantal huishoudelijke taken uit, zo gaf u eten aan de koe van uw gezin en sprokkelde u brandhout.

Uw vader werkte samen met uw paternale oom in diens voedingswinkel. Nadat hij gewond raakte aan zijn been door een mijnontploffing, kon uw vader namelijk niet meer werken als arbeider in de bouw.

Op een middag in de winter van, volgens de Afghaanse kalender, het jaar 1397 (omgerekend in de Westerse kalender eind 2018 - begin 2019) werd u door twee leden van de taliban op een motorfiets benaderd. Een van hen was uw dorpsgenoot Q.. U was op dat moment onderweg van de voedingswinkel waar uw vader werkte naar huis. Q. vroeg u om zich aan te sluiten bij de taliban ter verdediging van uw land en religie. Hij vroeg u meer specifiek om de jihad te doen en te vechten tegen de voormalige Afghaanse autoriteiten en het leger. U zei vervolgens tegen Q. dat u hiervoor toestemming zou moeten vragen aan uw ouders, waarop Q. reageerde dat uw ouders dit niet te kiezen hebben en dat er van u verwacht werd dat u de volgende dag zou klaarstaan wanneer zij naar u zouden komen. Vervolgens mocht u uw weg verderzetten. U ging hierna rechtstreeks huiswaarts. Eenmaal thuis aangekomen, vertelde u uw vader over dit voorval. Uw vader belde hierop meteen uw paternale oom die zich op dat moment in zijn voedingswinkel bevond. Hij vertelde aan uw vader dat zijn zoon een paar jaar geleden hetzelfde was overkomen. Zo werd hij ook gevraagd om mee te gaan met de taliban toen hij de schapen naar buiten bracht. Uw oom had dit toen niet serieus genomen, waarna uw neef een tijdje later verdween. Het is niet geweten of uw neef nog in leven is. Op vraag van uw vader kwam uw oom een uur later naar huis. Er werd namelijk besloten dat u naar een andere plaats gestuurd moest worden, omdat ze u anders zouden komen halen. Eenmaal thuis aangekomen contacteerde uw oom een aantal mensen. Diezelfde avond werd u opgehaald door een man die u niet kende. Deze man bracht u naar een bushalte en gaf u een gsm. Van hieruit reisde u verder naar Nimruz.

U reisde vanuit Nimruz via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk om op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Toen u in Turkije was, sprak u met uw vader. Uw vader vertelde u dat de taliban naar uw huis was gekomen, hem hadden geslagen en naar u hadden gevraagd. Hierna is de taliban nog een paar keer langsgekomen. De taliban bedreigden uw vader er mee dat hij verantwoording zou moeten afleggen over uw verdwijning voor de rechtbank.

U verklaarde zich tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken minderjarig, echter op 15 mei 2022 werd de voogdij van rechtswege beëindigd wegens het bereiken van de meerderjarigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van bovenstaande redenen om het leven te worden gebracht.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een foto van de taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader, een foto van de taskara van uw jongere broer en een email waarin uw advocate stelt dat u van start bent gegaan met een intakefase bij de psycholoog waarna u een therapiebehandeling zou starten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Volledigheidshalve dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat ook het mailbericht dat uw advocate meester D.E. op 23 juni 2022 aan het CGVS bezorgde en waarin wordt verwezen naar de 3 weken durende intakefase die u bij een psycholoog aanvatte waarna u een therapiebehandeling zou starten, het CGVS niet kan overtuigen van het tegendeel. Zo legde u verder geen medische attesten van een psycholoog voor ter staving van uw mentale gezondheidsstatus. Bovendien merkt het CGVS op dat u op geen enkel moment sinds het aanvatten van uw verzoek om internationale bescherming op 29 oktober 2020, noch in de aanloop van of tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijk hebt gegeven van mogelijke medische problemen (zie administratief dossier 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' en notities persoonlijk onderhoud CGVS).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Volledigheidshalve merkt het CGVS in het kader hiervan op.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel hierom.

Vooreerst legde u geen enkel origineel en overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 7 mei 2021, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. Gevraagd naar enig stuk ter staving van uw identiteit legde u echter helemaal niets neer en gevraagd waar uw taskara (identiteitsbewijs) naartoe zou zijn, merkte u bovendien nogal stereotiep op dat u dit stuk verloren zou zijn. U heeft het verlies van uw taskara klaarblijkelijk nooit aangegeven, waardoor dit eigenlijk niets meer is dan een blote bewering die niet overtuigt. U legde verder geen enkel ander stuk neer ter staving van uw eigen identiteit. De twee foto's van taskara's, waarvan u beweerde dat het om uw broer of vader zou gaan, voegen evenmin iets toe. Daargelaten het slechts foto's betreft en deze altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk, blijkt hieruit nergens enige familieband met u. Bovendien zou dit hoogstens hun eigen identiteit kunnen staven, doch niets meer (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 14 juni 2022, p. 3). **Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook een eerste keer daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Hoe dan ook verklaarde u dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u meegenomen en gedood zou worden door de taliban, gezien u op de vlucht ging nadat zij u op gedwongen wijze wilde rekruteren. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie' document 2) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers.

U slaagde er **bovendien** niet in om in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hoewel u vooreerst zelf aangaf dat noch uw ouders noch uzelf zeggenschap hebben in het al dan niet meegaan met de taliban (zie administratie dossier 'bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud' en CGVS p. 11 en 14), verklaarde u vreemd genoeg vervolgens, eens geconfronteerd met de voornoemde landeninformatie, dat ze niet direct overgaan tot gedwongen rekrutering. Zo zouden ze volgens u vooreerst vragen om de volgende dag klaar te staan en als dit bevel niet gevolgd wordt, dan wordt de persoon in kwestie alsnog meegenomen (CGVS p. 14). Een dergelijke situatieschets definieert alsnog gedwongen rekrutering. Dit terzijde gelaten, wist u overigens ook niet te specificeren waarom u precies gevisieerd zou worden door de taliban. U wist enkel aan te geven dat u volwassen werd, maar wist desalniettemin niet waarom u op een lijst van de taliban zou staan, een belangrijk element dat u bovendien naliet te vermelden tijdens uw vrije relaas (CGVS p. 11). Wat u voor hen precies moest doen, wist u evenmin (CGVS p. 13-14). Bijgevolg reikte u geen redenen aan die er op zouden kunnen wijzen dat de taliban u, tegen hun standaard werkwijze in, in het bijzonder zouden willen rekruteren.

Ten tweede dient in het licht van het voorgaande vastgesteld te worden dat u uw eigen rekrutering op zich door de taliban evenmin aannemelijk kon maken, en wel om volgende redenen.

Zo wist u met betrekking tot **de omstandigheden waarin uw gedwongen rekrutering plaatsvond** allerm minst overtuigende en consistente verklaringen af te leggen. U had geen idee wanneer u precies werd benaderd door de taliban en bovendien bleek u naast een zekere Q. niet te weten wie de tweede persoon was die hem vergezelde. Daargelaten u over Q. maar weinig betekenisvol wist te vermelden, omschreef u uw belagers ook eerder stereotiep: "ze hadden gewone Afghaanse kleding aan met een zwarte kleur". U had geen idee of ze wapens droegen en meende dat uw naam op een lijst zou hebben gestaan. Om welke lijst het ging, bleek u evenmin te weten en gevraagd wie de leider van de taliban uit uw dorp was kon u het antwoord niet met zekerheid geven. U had verder geen idee waarom u net zou worden gevisieerd, noch waarom u net op dat moment zou worden aangesproken (CGVS, p. 12-14).

Hoe dan ook strookt een confrontatie met de taliban in de namiddag allerm minst met de verklaringen die u aflegde aangaande de veiligheidssituatie in uw dorp en regio. Zo gaf u vooreerst aan dat de voormalige Afghaanse autoriteiten de controle hadden over uw dorp en regio, dat er een checkpoint op tien minuten van waar u woonde aanwezig was en dat u de taliban überhaupt nooit overdag zag (CGVS p. 6). Hiermee geconfronteerd verklaarde u vreemd genoeg plots dat als iemand niet in de moskee was of alleen was, er wel confrontaties waren met de taliban overdag (CGVS p. 14). De taliban zou u dan ook benaderd hebben toen u alleen onderweg was naar huis, omdat u anders altijd thuis, op school of bij uw vader was (CGVS p. 13). Met een dergelijke verklaring weet u het CGVS evenmin te overtuigen, aangezien u wel aangaf dat de taliban wilde dat iedereen naar de moskee ging, ze daar volgens u ook geregeld aanwezig waren en u bovendien de dag na uw ontmoeting met hen hadden opgewacht aan de moskee (CGVS p. 6, 15 en 18). Waarom u bijgevolg in de namiddag, in het openbaar, op straat per sé benaderd moest worden, streeft alle logica voorbij. Dit vormt allerm minst een realistische piste die in de door u geschetste omstandigheden past. Bijgevolg valt er op basis van uw verklaring geen lijn te trekken in zowel de modus operandi van de taliban in uw dorp als over uw persoonlijk confrontatie met hen.

Dat u voorts verklaarde dat u niet wist dat uw dorpsgenoot Q. lid was van de taliban totdat uw vader dit aan u vertelde nádat u benaderd werd door de taliban en met name door Q. zelf, streeft opnieuw alle logica voorbij (zie administratie dossier 'bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud' en CGVS p. 12 en 15). Dat u eerst en vooral niet tot dit inzicht kwam nadat hij u op straat aansprak en aan u vroeg om zich aan te sluiten bij de taliban om de jihad te doen en te vechten tegen de voormalige Afghaanse autoriteiten en het leger, is uiterst bizar. Bovendien strookt een dermate late bewustwording met betrekking tot Q. zijn lidmaatschap bij de taliban ook niet met uw verklaring over de aanwezigheid van de taliban in uw dorp. Zo stelde u dat u wel wist wie er in uw dorp lid was van de taliban (CGVS p. 6). U wist bovendien meer specifiek aan te geven dat uw dorpsgenoten S. en F. leden waren van de taliban. S. zou volgens u misschien zelfs taliban-commandant zijn geweest (CGVS p. 13). Met betrekking tot de twee voornoemde talibanleden verklaarde u verder meer dat niemand minder dan Q. de broer van S. en F. was (zie administratie dossier 'bemerkingen bij notities persoonlijk onderhoud' en CGVS p. 15). Dat het bijgevolg uiterst merkwaardig is dat u niet op de hoogte was van Q. zijn lidmaatschap bij de taliban wordt door deze inconsistente verklaringen aldus bevestigd. Verder meer wist u op deze wijze opnieuw alles behalve een duidelijk zicht te geven op de aanwezigheid van de taliban in uw dorp. Het gebrek aan eenduidige uitleg en detail hieromtrent wijst niet alleen op een gebrek aan medewerking en transparantie, maar tast ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen in zijn geheel onomkeerbaar aan.

U illustreerde verder op niet-overtuigende wijze uw vrees voor gedwongen rekrutering in uw dorp specifiek aan de hand van eerdere rekruteringen door de taliban in uw dorp. Zo wist u enkel enkele namen te geven van jongens waarmee u op school zat, die ook zouden zijn meegenomen door de taliban. De taliban zou volgens u aan hen gezegd hebben dat ze hen naar een andere provincie zouden brengen zodat ze daar les konden volgen aan een madrassa. Hierna zouden ze zijn verdwenen. Hoewel u wel wist wat de taliban aan hen vertelden, wist u hieromtrent verder niets te specificeren. Zo wist u dan weer niet waar ze benaderd werden door de taliban, noch wist u of de taliban vaker personen rekruteerden op de manier dat ze dat bij u probeerden (CGVS p. 13-14).

Vreemd genoeg merkte u ook op dat een familielid van u hetzelfde lot was beschoren en gezien het om uw neef gaat, mag redelijkerwijze ook verwacht worden dat u iets meer duiding kon geven over wanneer de voornoemde verdwijning van uw neef plaatsvond en onder welke omstandigheden. Dit liet u echter opvallend genoeg volledig na en wist u verder meer op geen enkele wijze te staven (CGVS p. 16). Bovendien is het ook opmerkelijk dat u de verdwijning van uw neef niet eerder hebt opgeworpen in uw verzoek om internationale bescherming. Gezien het een van de essentiële elementen betreft die hebben gemaakt dat u Afghanistan direct ontvluchtte, doet het feit dat u dit niet opwierp voor de DVZ tijdens uw korte persoonlijke onderhoud op z'n minst de wenkbrauwen fronsen.

Te meer de verdwijning van uw neef volgens u ook de reden is waarom er zo snel werd besloten, dat u het land moest ontvluchten is het onbegrijpelijk dat u dit hebt nagelaten. Dat u overigens er meteen (en razendsnel) voor zou opteren om het land te ontvluchten, eerder dan een andere oplossing te zoeken, lijkt weinig ernstig (CGVS p. 15-16).

Ten derde wist u meer specifiek geen overtuigende verklaringen af te leggen omtrent de **omstandigheden in navolging van uw confrontatie met de taliban**. Met uw vage verklaringen met betrekking tot het moment dat u Afghanistan verliet, slaat u de bal volledig mis. Zo verklaarde u eerst vlot dat u Afghanistan aan het begin van de winter in, volgens de Afghaanse kalender, het jaar 1397 (omgerekend in de westerse kalender eind 2018 - begin 2019) verliet, om daarna aan te geven dat u het niet exact weet en dat dit toe te schrijven is aan uw gebrekkige kennis van data (CGVS p. 5 en 12).

Ondanks het feit dat taliban-lid Q. aan u had gezegd dat u de volgende dag, op een plaats die verrassend genoeg voor u onbekend was (CGVS p. 15), moest klaarstaan, kwam de taliban u bovendien niet bij u thuis zoeken. Volgens u zouden de taliban u hebben opgewacht aan de moskee, maar zouden ze het diezelfde dag het daarbij gelaten hebben. Vreemd hoe u dit weet, doch dit terzijde gelaten, is het hoe dan ook nog vreemder dat de taliban het niet de inspanning waardig vonden om u diezelfde dag nog elders, zoals bijvoorbeeld bij u thuis, te zoeken. Een dergelijke handelingswijze ondermijnt de urgentie en acute vrees van de gedwongen rekrutering die u vooropstelde. Pas later, op een moment dat u niet kan specificeren, zou de taliban uw vader hebben benaderd en hebben geslagen. De taliban zouden na uw vertrek nog een paar keren zijn langsgekomen. U wist echter geen verdere details te geven over de dreigementen van de taliban die volgden na uw vertrek (CGVS p. 18-19). Dit terwijl u zelf verklaarde soms nog contact te hebben met uw vader (CGVS p. 10). Redelijkerwijze zou verwacht kunnen worden dat u omtrent de voor u levensbedreigende dreigementen van de taliban, intussen iets meer zou zijn te weten gekomen. Bijgevolg bieden de inconsistente, onlogische en benevelde verklaringen die u omtrent de omstandigheden in navolging van uw confrontatie met de taliban opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud, geen toegevoegde waarde ter ondersteuning van uw reeds zeer ongeloofwaardig bevonden verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de taliban.

Voorname accumulatie van inconsistenties met betrekking tot elk aspect van uw vluchtrelaas zijn tekenend voor uw oprechtheid en maken dat uw vluchtrelaas, hetgeen u overigens niet eens weet te staven, in zijn totaliteit als ongeloofwaardig beschouwd moet worden.

Naar aanleiding van het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u omwille van uw vlucht naar een afvallig land ook geïsoleerd zal worden door de taliban en aanzien zal worden als spion (CGVS p. 12 en 18-19), dient er **bovendien** in het kader van **verwestering** op gewezen te worden dat u met uw verklaringen omtrent de veranderingen die u in korte tijd onderging tijdens uw verblijf in België en het feit dat u nu uw eigen keuzes kunt maken op vlak van religie en vrijetijdsbesteding, op geen enkele manier aantoont dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan (CGVS p. 11, 19 en 21). Zo concretiseert en staakt u voornoemde verklaringen niet. Met betrekking tot het maken van eigen keuzes op vlak van religie wees u namelijk enkel op het feit dat u (logischerwijze) naar een andere moskee zou moeten gaan, en dit verplicht dagelijks, en dat uw manier van bidden als anders zal aanzien worden (CGVS p. 19 en 21). Doch gaf u zelf aldus aan in België nog wel naar de moskee te gaan, alsook wees u er tijdens uw persoonlijk onderhoud op nog steeds een moslim te zijn van de soennitische strekking (CGVS p. 4). Ook uw TikTok en Instagram profiel wijzen erop dat u nog steeds religieus actief bent (zie map landeninformatie document 4). Voorts toont u met uw betoog evenmin aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Gezien u zelf aldus hieromtrent verder niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Griekenland wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Griekenland een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag

om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek werden allen reeds besproken en vermogen niet de appreciatie van bovenstaand verzoek in positieve zin om te buigen. **Over het geheel van documenten** (zie groene map documenten 1-2) moet bovendien worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er nogmaals gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Uw sociaal assistent heeft na het versturen van de notities van uw persoonlijke onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij deze notities overgemaakt (zie administratief dossier). Hoewel hiermee werd rekening gehouden bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, hebben deze geen betrekking op de inhoudelijke argumenten in deze beslissing, waardoor zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiietische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan:

"van 48/3 en 48/6 Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het artikel 3 EVRM".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

“Eerste middelonderdeel: betreffende de vermeende ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas:

1.

Verweerder stelt dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Door de geloofwaardigheid van verzoekers vrees in twijfel te trekken, oordeelt verweerder in feite dat verzoekers vrees op vervolging niet gegrond is in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdargument luidt dat de rekrutering door de taliban volgens verweerder niet op de manier gebeurt waarop verzoeker het beschreven heeft. Wat betreft de wijze van rekrutering verwijst verweerder naar het EASO rapport “Recruitment by armed groups” van 2016 (<https://euaa.europa.eu/news-events/easo-publishes-country-origin-information-coi-report-recruitment-armed-groups>).

Verweerder stelt dat daaruit blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als er een tekort is aan strijders. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering (familiale en clanloyaliteit, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, ...).

Verzoeker gaat eerst in op dit argument, alvorens de andere elementen van de weigering te bespreken. Verzoeker wijst er vooreerst op dat in de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van augustus 2018, de laatste die dateren van voor de machtsovername door de Taliban, er gewezen werd op het risico op gedwongen rekrutering van Afghaanse mannen en kinderen. Deze vaststelling alleen al relativeert het standpunt van verweerder met betrekking tot het slechts zeldzaam voorkomen van gedwongen rekrutering. UNHCR is wat betreft dit soort informatie veruit de meest gezaghebbende bron, en stelt ter zake:

[...]

Daarnaast verwijst verzoeker naar het feit dat gedwongen rekrutering volgens UNAMA sterk ondergerapporteerd is. Met andere woorden, het is niet omdat verweerder slechts beperkte informatie vindt over de praktijk van gedwongen rekrutering door de Taliban, dat dit ook een correcte reflectie weergeeft van de werkelijkheid. UNAMA stelt, voor wat betreft het jaar 2017 (terwijl verzoekers problemen zich manifesteerden wellicht in 2018, op basis van de uitleg die hij gaf op blz. 12 gehoorverslag: hij was een kleine 2 jaar onderweg voordat hij oktober 2020 aankwam):

[...]

Verzoeker meent alleszins dat verweerder een te groot onderscheid maakt tussen “vrijwillige” en “gedwongen” rekrutering, alsof de twee methodes volledig verschillend zouden zijn. In de praktijk blijkt dat rekrutering zelden echt vrijwillig gebeurt. Veelal gebruikt de taliban allerlei vormen van druk op de betrokken gerekruteerde en/of zijn familie, waardoor weigeren de facto niet mogelijk is. Het is dan ook een rooskleurige versie van de feiten om, zoals verweerder, te stellen dat de meeste talibanstrijders “vrijwilligers” zijn. Vaak worden zij uitgestuurd uit noodzaak, omwille van financiële beloftes aan de familie, of worden ze gehersenspoeld door jarenlange invloed via islamonderwijs in de madrasa's. Hoe dan ook dient men zich af te vragen in welke mate men bij de rekrutering van minderjarigen echt kan spreken van vrijwilligheid: een minderjarig kind maakt dergelijke beslissing zelden alleen op basis van zijn zelf verworven inzichten en overtuigingen, maar veeleer om aan de wensen of geboden van volwassenen te voldoen.

Dit inzicht blijkt uit de genuanceerde bijdrage “Report Recruitment to Taliban - Translation provided by the Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons, Belgium” van LANDINFO Norway, op blz. 18, op dit punt, waar het luidt:

[...]

Landinfo haalt terecht aan dat over het gedwongen karakter van de rekrutering verschillende organisaties op basis van dezelfde bronnen tegenovergestelde conclusies trekken, in essentie afhankelijk van wat men als dwang beschouwt.

De stelling van verweerder dat rekrutering maar zelden zou voorkomen, moet dan ook met de nodige nuance worden geïnterpreteerd. Temeer nu dit ook blijkt uit het rapport van EASO waar verweerder in het administratief dossier zelf naar verwijst, en waarin het luidt (blz. 46):

[...]

Zelfs uit het rapport waar verweerder naar verwijst blijkt duidelijk dat de vrijwilligheid van de aansluiting van jongeren bij de taliban relatief is. Verweerder maakt dus duidelijk een veel te strenge interpretatie van zijn eigen bronnen, ten nadele van verzoeker. Daarmee schendt hij de materiële motiveringsplicht.

In casu zijn twee stellingen van verweerder dan ook problematisch, namelijk (1) dat verweerder een te strenge conclusie trekt uit de beschikbare informatie (m.n. dus dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt), maar ook (2) te stellen dat verzoekers relaas neerkomt op een vrees voor gedwongen rekrutering, terwijl de feiten die verzoeker omschrijft ook subtieler zijn dan dat.

Verzoeker heeft niet verteld dat de Taliban hem verplichtte om deel te nemen aan hun strijd, onder dwang of met bedreiging van verzoeker met zijn leven. Verzoeker werd dus “opgeroepen” om deel te nemen, maar werd tegelijkertijd te kennen gegeven dat hij in feite niet veel keuze had (“hij zei oké, vraag het maar,

maar je moet wel klaar zijn, morgen zullen er mensen komen naar u en u moet meegaan met hen" - gehoorverslag blz. 11). Men kan dus stellen dat het gaat om rekrutering "gebaseerd op lokale verankering" zoals verweerder in de bestreden beslissing aangeeft als zijnde gebruikelijk in Afghanistan. De rekrutering gebeurde immers wel degelijk door iemand die verzoeker kende (een zekere Qaher die in zijn dorp woonde), met een flinke dosis sociale druk: uit de bewoordingen van verzoeker blijkt immers niet letterlijk dat Qaher hem verplichtte om deel te nemen aan de strijd maar verzoeker begreep goed dat dit van hem verlangd werd en dat weigeren geen optie was.

Gaat het dan om gedwongen of vrijwillige rekrutering? Dat kan op beide manieren worden geïnterpreteerd, zoals uiteengezet hierboven in het citaat van het rapport van Landinfo.

Maar het is alleszins foutief van verweerder om te stellen dat gedwongen rekrutering in de regel niet voorkomt, om vervolgens het relaas van verzoeker te definiëren als "gedwongen rekrutering", om het op basis daarvan ongeloofwaardig te noemen.

Ten overvloede wijst verzoeker nog op het feit dat een nog een aantal elementen die uit zijn verhaal naar voor komen, stroken met hetgeen in het EASO rapport waar verweerder naar verwijst in het administratief dossier. Zo stelde verzoeker dat de Taliban vaak aanwezig was in de moskee van zijn dorp en er kwam vertellen dat men moest meewerken aan de jihad. Dit blijkt ook uit bladzijde 16 van het EASO rapport waar verweerder naar verwijst in het administratief dossier:

[...]

En verderop in het rapport:

[...]

Verzoeker wees er ook op dat bepaalde jongeren die hij kende uit zijn dorp door de Taliban waren meegenomen naar een madrasa in een andere provincie. Ook deze praktijken worden gestaafd door objectieve bronnen (met name de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van augustus 2018), waar het luidt op blz. 30:

[...]

Wat verzoeker verklaart over de randelementen, strookt dus met de algemeen bekende feiten over Afghanistan, hetgeen van belang is in het licht van het artikel 48/6, §4, c) Vreemdelingenwet.

2.

Daarnaast haalt verzoeker nog een aantal andere elementen aan om verzoekers geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoeker somt deze hieronder op:

a) Verweerder verwijt verzoeker dat hij geen identiteitsdocumenten overmaakt:

Verzoeker erkent dit feit, doch verweerder weet zelf ook wel dat er relatief weinig Afghaanse verzoekers om internationale bescherming zijn die dit wél kunnen voorleggen.

Verzoeker heeft verklaard dat hij een taskara onderweg mee had, maar dat hij deze verloren is. Verweerder vindt dit stereotiep als uitleg, maar lijkt daarmee te onderschatten hoe zwaar de reis is voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die op eigen kracht en met als enige hulp een vaak dubieuze mensensmokkelaar doorheen Iran en Turkije moet reizen en dan illegaal de grens met de EU moet oversteken, om dan doorheen de Balkan te reizen om zo via Oostenrijk en Duitsland België te bereiken. De rapporten van politieel geweld tegenover migranten op doorreis, en van misbruik door smokkelaars zijn talrijk en een bespreking ervan zou te ver leiden in het kader van deze procedure. Verzoeker heeft zelf verklaard dat hij bijna twee jaar onderweg was, en als men terugtelt moet dat hij dan ongeveer tussen de 15 en de 17 jaar oud zijn geweest. Het is in die context zeker niet onmogelijk of onaannemelijk dat verzoeker onderweg zijn taskara verloren is. Het is dan ook niet mogelijk om zijn taskara te laten overkomen uit Afghanistan. Wel deed hij de moeite om kopie op te vragen van de taskara's van zijn familieleden, maar verweerder heeft er kennelijk voor gekozen om ook deze documenten in twijfel te trekken.

Verzoeker erkent, nogmaals, dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen, maar meent dat er voldoende aannemelijke verschoningsgronden hiervoor bestaan. Daarnaast wijst hij er op dat verweerder kennelijk geen twijfels heeft geuit over de afkomst van verzoeker uit de provincie Parwan en uit het dorp dat hij heeft vermeld, zodat dit op zijn minst een eerste aanwijzing vormt van zijn werkelijke identiteit.

b) Verweerder wijst op een reeks vaagheden over de omstandigheden waarin de "gedwongen" rekrutering plaatsvond:

Verweerder meent bijvoorbeeld dat het antwoord van verzoeker dat Q. en diens kompaan gewone zwarte kleding aan hadden, stereotiep is. Dit ongeloofwaardig noemen is echter een zwaktebod van verweerder. Het is perfect mogelijk dat deze personen naar Afghaanse normen doorsnee kledij droegen.

Verweerder vindt het daarnaast vreemd dat verzoeker niet weet of ze gewapend waren. Ook dit is een flauw argument, aangezien het uiteraard perfect kon dat deze personen wapens op hun lichaam droegen die bedekt waren door kledij.

Dat verzoeker niet weet waarom hij werd geviseerd, en waarom net op dat moment is niet pertinent om de geloofwaardigheid van zijn vrees te beoordelen. Zoals hierboven onder randnummer 1) aangetoond is de gedwongen/"vrijwillige" rekrutering van jongeren in Afghanistan een veel voorkomend gegeven. Dit

volstaat op zich, los van het feit of verzoeker zich van deze praktijken al dan niet bewust was, of in welke mate.

Verzoeker heeft ook melding gemaakt van een lijst, in de veronderstelling dat hij niet lukraak werd uitgepikt, maar weet hier ook niet meer over. Het was een veronderstelling van hemzelf, niets meer. Verweerder vindt het vreemd dat verzoeker niets kan vertellen over de lijst waarover hij het zelf heeft, maar dat lijkt vooral vergezocht.

c) Verweerder verwijt verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp overdag en 's nachts, en dat hij niet wist dat Q. een talibanlid was:

Verweerder stelt meer bepaald dat het tegenstrijdig is dat verzoeker overdag werd gerekruteerd terwijl hij aangaf dat de Taliban enkel 's nachts actief was. Daarnaast wordt verzoeker verweten dat hij niet wist dat Q. een talibanlid was.

Welnu, als men deze twee elementen naast elkaar legt, heeft men een logische verklaring voor deze feiten: verzoeker wist inderdaad niet dat Q. een talibanlid was. Hij kende deze man, maar niet in zijn hoedanigheid van Talib, waaraan hij mogelijk in de regel slechts 's nachts uiting gaf. Verzoeker wist van veel dorpelingen niet noodzakelijk of talibanleden waren, aangezien men zich overdag niet zo manifesteerde. Zo ook voor Q., tot op het moment van de feiten die voor verzoeker de aanleiding vormden om te vluchten.

Hoe dan ook lijkt verweerder uit het oog te verliezen dat verweerder op het ogenblik van de feiten vermoedelijk slechts ongeveer 15 jaar oud was zodat men van hem niet dezelfde kennis en maatschappelijke inzichten en kennis kan verwachten als van iemand die als volwassene in dergelijke lokale gemeenschap leeft.

Dat verzoeker wel kennis had van de hoedanigheid als talibanleden van Q.'s broers S. en F., staat daarmee niet in tegenstrijd. Verzoeker was maar een jongen en had inderdaad maar een fragmentaire kennis van wie talibanlid was en wie niet. Dat hij zelf zei dat hij wel wist wie talibanlid was van zijn dorp, betekent niet ipso facto dat hij dit van elke dorpeling precies weet.

d) Verweerder stelt dat de rekrutering van verzoekers neef niet geloofwaardig is:

Ten onrechte stelt verweerder dat het vreemd is dat verzoeker de eerdere rekrutering van zijn neef niet heeft vermeld in zijn gehoor bij DVZ of bij de uiteenzetting van zijn asielmotieven. Nochtans is dit gegeven weinig relevant, aangezien het geen afbreuk doet aan het feit dat deze praktijk wel degelijk bestaat, en dat verzoeker in concreto werd bedreigd, ongeacht of zijn neef nu eerder werd gerekruteerd of niet.

De rekrutering van zijn neef betreft een feit van zeer lange tijd geleden waarvan verzoeker zich de details niet meer precies herinnert, maar het betreft hoe dan ook een randaspect van zijn verhaal. Zelfs indien het niet echt gebeurd zou zijn, doet het geen afbreuk aan het bestaan van een risico op vervolging in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verweerder stelt voorts dat het "weinig ernstig" is dat verzoeker meteen zou zijn vertrokken na de confrontatie met Q., doch deze inschatting van verweerder is niet correct. Aangezien Q. hem opdroeg om de volgende dag al mee te gaan, was een onmiddellijk vertrek de enige manier om zeker te zijn dat de rekrutering kon vermeden worden.

e) Verweerder stelt dat verzoeker tegenstrijdig is over de plaatsing in de tijd van zijn vertrek uit Afghanistan:

Doch wie de redenering van verweerder leest op dit punt kan enkel vaststellen dat verzoeker eerst naar best vermogen deze feiten heeft proberen te situeren in de tijd, om daarna te nuanceren dat hij er niet zeker van was, temeer aangezien hij moeilijkheden heeft om in de Afghaanse kalender te rekenen. Dit is louter een teken van onzekerheid van verzoeker, die komt uit een cultuur waarin tijdsaanduidingen een veel minder belangrijke rol spelen, doch het is absoluut geen teken van tegenstrijdigheid van verzoeker.

f) Tot slot wijst verweerder nog op het feit dat verzoeker door meerdere Europese landen is gereisd alvorens asiel aan te vragen, hetgeen zijn vrees zou relativeren.

Ook dit gegeven is een te streng oordeel. Verweerder verwijst meer bepaald naar het feit dat verzoeker de uitkomst van zijn asielprocedure in Griekenland niet heeft afgewacht, doch daarvan is algemeen gekend dat er ernstige problemen zowel qua opvang, huisvesting, toegang tot het onderwijs voor minderjarigen zoals hij toen was, en gezondheidszorg. Uw Raad heeft recent meerdere arresten gevelde waarin niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van verweerder met betrekking tot aanvragen internationale bescherming van mensen die eerder de vluchtelingenstatus in Griekenland hadden gekregen, net omwille van deze genoemde problemen, vernietigd.

Verweerders kritiek is dan ook naast de kwestie.

CONCLUSIE BIJ HET EERSTE MIDDELENDERDEEL:

Verzoeker meent dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij gerekruteerd werd door de taliban in Afghanistan, waardoor hij een risico op vervolging door deze groep loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De argumentatie van verweerder over verzoekers geloofwaardigheid is veel te streng en houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een minderjarige was. Sommige argumenten zijn ook naast de kwestie.

Daarnaast maakt verweerder ook een foute inschatting van het bestaan van gedwongen rekrutering in Afghanistan door de Taliban.

Tweede middelonderdeel: betreffende de verwestering

Verzoeker wierp in zijn gehoor op dat hij, behalve de problemen gelinkt aan zijn vader, maar dat hij terugkeer naar Afghanistan ook vreesde door de Taliban te worden vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa.

Verweerder verwerpt deze vrees door te wijzen op het feit dat verzoeker aangaf zich nog steeds als moslim te beschouwen en naar een moskee te gaan.

Doch de verwestering gaat veel verder dan dat aspect alleen. EASO vermeldde in zijn Guidance Note Afghanistan, opgesteld na de machtsovername door de Taliban:

[...]

EASO stelt dat dit een risico op vervolging kan vormen, en dat het op individuele wijze moet worden onderzocht:

[...]

Verweerder heeft zo'n onderzoek in casu niet gevoerd. Hij heeft de objectieve rapportage hieromtrent genegeerd.

Nansen vzw stelt dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder meer 'verwesterde Afghanen' die al enige tijd in het buitenland wonen. (NANSEN, Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek, 2021, p. 7. <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>)

Ook verschillende andere rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Er zijn heel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf

F. Stahlmann (2019) heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. (Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beaug_stahlmann.pdf, p. 279)

Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had. (Refugee Support network, after return, Documenting bthe experiences of young people forcibly removed to Afghanistan, April 2016, p.30; https://www.asyl.at/files/93/34-afterreturn_rsn_april2016.pdf)

Eenzijds zorgt de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving. Anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit.

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) Vw).

Zo stelt het rapport van Asylos dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken meteen accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. (<https://www.asylos.eu/strategic-research-afghanistan>)

Ook en niet in het minst de UNHCR Eligibility guidelines van 2018 (<https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) vermelden dat terugkerende Afghanen gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging:

[...]

Verzoeker verwijst ook naar de analogie met de zaak Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, (nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011).

In deze zaak oordeelt het EHRM dat in de regio die volledig onder controle van de islamistische organisatie Al-Shabaab valt, er weliswaar (in casu) geen sprake is van een veralgemeende onveiligheid die dermate hoog is dat elkeen die zich in het gebied bevindt een risico op ernstige schade loopt, maar dat het feit dat een regio onder de volledige controle van een islamistische organisatie als Al-Shabaab valt, met een draconische toepassing van islamitische wetgeving, wel degelijk mensenrechtenschendingen met zich kan meebrengen die dermate verregaand zijn dat er sprake is van een artikel 3 EVRM schending indien iemand zich terug naar dat gebied moet begeven:

[...]

De analogie tussen Al-Shabaab en de Taliban is duidelijk: het zijn beiden extremistische islamitische organisaties die grote delen van het grondgebied (thans het volledige) controleren. Beiden hebben een erg verregaande vorm van sharia en andere regelgeving ingevoerd.

Verzoeker wijst er op dat ook het EHRM aanvaardt dat het "loutere" lang verblijf in het buitenland voor het EHRM in deze context al genoeg was om als verwesterd te worden beschouwd vanuit het perspectief van het regime.

Concreet verblijft verzoeker intussen al ruim twee jaar in België. Hij ontwikkelde door dit tijdsverloop een - minstens gepercipieerde - westerse levensstijl. Bij zijn terugkeer kan dit leiden tot een reëel risico op onmenselijke behandeling door Taliban, omdat zijn westerse levensstijl niet overeenkomt met de heersende normen en verwachtingen in huidige Afghanistan.

De Taliban mag dan wel initieel hebben aangekondigd dat ze uit was op vrede en stabiliteit, maar uit de (beperkte) informatie die beschikbaar is, bleek dat deze beloftes al gauw geschonden werden:

[...]

(ook al heeft verzoeker niet het profiel van de personen beschreven in deze situatie, toch blijkt hieruit dat de taliban zijn initiële beloftes schendt, hetgeen blij geeft van het risico voor verzoeker in geval van terugkeer).

Verzoeker die als 'verwesterd' wordt beschouwd, loopt dan ook het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden.

Verzoeker meent dat verweerder dit onderzoek concreet en op geïndividualiseerde wijze, gebruikmakend van de verschillende voor handen zijnde bronnen, moest doen, zodat de beslissing op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek ter zake.

EASO stelt dat bovendien rekening moet worden gehouden met het feit dat de Taliban sinds de machtsovername een grotere aanwezigheid hebben en een grotere capaciteit, waardoor het risico op vervolging vergroot is..

Verzoeker meent dat er dan ook een bijzonder ernstig risico bestaat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de (loutere) langdurige aanwezigheid in Europa en zijn gepercipieerde verwestering. Dit betreft dus een vervolging om politieke redenen in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke en individuele situatie van verzoeker waartoe hij nochtans verplicht is volgens art. 48/6, §5, c) Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft deze vrees geenszins onderzocht zodat de bestreden beslissing ook om die reden op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek ter zake."

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan:

"van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet".

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"1.

UNHCR stelt in zijn meest recente Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van februari 2022, waar verweerder vreemd genoeg in het geheel niet naar verwijst, dat de situatie in Afghanistan momenteel nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen, en dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is.

Daarom beveelt UNHCR aan om elke beslissing, ander dan de erkenning van de vluchtelingenstatus, op te schorten, tot er meer duidelijkheid is over de situatie in Afghanistan:

[...]

Hoewel deze Guidance Note intussen al zes maanden oud is, blijft dit de meest gezaghebbende bron, die verweerder niet zomaar terzijde kan schuiven.

Aan de adviezen van UNHCR komt een belangrijk gewicht toe, aangezien het een objectieve en uiterst gezaghebbende internationale organisatie is. De herziene Procedurerichtlijn bevat ook een relevante bepaling met betrekking tot informatie van UNHCR. Zo stelt artikel 10 lid 3 onder (b) specifiek dat bij de behandeling van een individueel verzoek om internationale bescherming er deugdelijk onderzoek moet worden gedaan dat steunt op nauwkeurige en actuele informatie afkomstig uit verschillende bronnen, waaronder UNHCR. Artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn werd niet omgezet in Belgische wetgeving en is daarom van directe toepassing nu deze bepaling onvoorwaardelijk en duidelijk is opgesteld. Verweerder toont echter niet aan rekening te hebben gehouden met het advies van UNHCR. Overigens, zelfs EUAA (voorheen EASO) erkent in de meest recente Country Guidance Afghanistan van april 2022, waar verweerder zelf ook naar verwijst in de bestreden beslissing, dat er nog maar weinig betrouwbare informatie over Afghanistan voorhanden is. Zo luidt het op blz. 131:

[...]

En verder (blz. 119):

[...]

Nansen vzw merkt overigens op dat de recentere bronnen die verweerder hanteert om een tegengestelde conclusie te gebruiken in zijn meest recente COI focus, uiteindelijk veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recentier zijn dan het advies van UNHCR:

[...]

2.

Specifiek voor de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie⁹ van mei 2022 waar verweerder naar verwijst met de claim dat hij over zeer recente informatie beschikt over de regionale veiligheidssituatie in Afghanistan, wijst Nansen vzw in het voormelde rapport op volgende problemen bij de opmaak van deze COI Focus. Verzoeker neemt deze kritiek over en maakt ze tot de zijne:

[...]

Verzoeker wijst er op dat er alleszins geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waar verzoeker van afkomstig is.

Er is op dit ogenblik met andere woorden onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden om met voldoende zekerheid te kunnen stellen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan geen risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 31 maart 2022 nr. 270 813 dat in tegenstelling tot de beperkte analyse van het CGVS, niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de Taliban.

Volgens de Raad zijn er indicaties van gedragingen van de Taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft aan dat de bestaande rapporten uiterst zorgvuldig moeten worden gelezen, en met de nodige terughoudendheid.

Omwille van de veranderde situatie, kunnen verschillende instanties die voordien materiaal publiceerden over de situatie in Afghanistan niet meer naar behoren functioneren of functioneren ze niet meer. Het EASO COI rapport van januari 2022 benadrukt zelf dat het omwille van beperkte onderzoeksmogelijkheden enkel voorlopige bevindingen bevat over de huidige situatie.

Verweerder moet dit dus verder grondig onderzoeken, om te kunnen vaststellen of de huidige socio-economische en humanitaire situatie nu wel binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vw valt. Ook om deze reden blijkt dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie is gekomen dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming, zodat deze beslissing op zijn minst moet worden vernietigd."

2.3. Bij aanvullende nota van 1 december 2022 voegt verweerder:

"- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]

- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker voert aan Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van rekruteringspogingen vanwege de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de (gedwongen) rekruteringspogingen van de taliban ten aanzien van verzoeker. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker geen enkel origineel en overtuigend stuk voorlegt ter staving van zijn identiteit. Hij stelt dat hij zijn taskara onderweg verloren is, hetgeen slechts een blote bewering daar hij het verlies ervan nooit heeft aangegeven. De voorgelegde foto's van de taskara's van zijn vader en broer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) betreffen slechts foto's en kunnen hoogstens de identiteit van de erin vermelde personen aantonen doch niet de familiale band met verzoeker.

(ii) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de taliban slechts zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering. Zij beschikken immers over voldoende vrijwilligers. Rekrutering geschiedt doorgaans op basis van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Verzoeker slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gangbare rekruteringswijze van de taliban. Verzoeker wist niet te preciseren waarom net hij in persoon zou worden gerekruteerd, hij wist niet welke taken hij precies zou moeten uitvoeren en hij vermeldde pas na zijn vrij relaas een lijst waarover hij niet weet waarom hij daarop zou staan.

(iii) verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin hij zou dreigen te worden gerekruteerd, niet doorleefd en aannemelijk zijn. Zo weet hij niet wanneer hij precies werd benaderd, wie de tweede persoon was die hem aansprak of op welke lijst hij stond. Evenmin kwam hij niet verder dan een stereotiepe omschrijving van het uiterlijk van zijn belagers en kan hij niet met zekerheid zeggen wie de talibanleider in zijn dorp was. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst verklaart dat de taliban zich overdag niet lieten zien, terwijl hij anderzijds beweert overdag door twee talibanleden te zijn aangesproken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij op geen ander moment door de talibanleden kon worden aangesproken. Verzoekers verklaringen over wie er in zijn dorp lid was van de taliban zijn niet te rijmen met zijn bewering dat hij, pas na te zijn benaderd, door zijn vader werd ingelicht dat Q. een talib is, temeer daar hij verklaarde dat hij wél wist dat de broers van Q., S. en F., talibs waren. Voorts is het evenmin aannemelijk dat verzoeker stelt wel weet te hebben van andere jongens uit zijn school die door de taliban zijn meegenomen, doch hierover geen verdere informatie kon geven. Dit klemt des te meer daar zijn neef in het verleden ook door de taliban zou zijn meegenomen, iets dat hij niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hoewel dit element ertoe zou hebben aangezet om snel te handelen.

(iv) verzoeker geen precieze en eenduidige verklaringen aflegt over het moment waarop hij Afghanistan verliet. Het is bovendien niet aannemelijk dat de taliban verzoeker daags nadat zij hem hadden aangesproken en hadden gezegd dat hij op een voor hem onbekende plaats moest klaarstaan, niet bij hem thuis zijn komen zoeken.

De taliban zouden na zijn vertrek nog een aantal keer zijn langsgekomen en zijn vader hebben bedreigd, doch verzoeker kan hierover geen gedetailleerde informatie verschaffen hoewel hij nog wel contact heeft met zijn vader.

(v) de documenten die verzoeker voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) hoger reeds aan bod kwamen. Tevens dient gewezen op de hoge graad van corruptie in Afghanistan waardoor valse Afgaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. De overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud werden mee in rekening genomen doch werpen inhoudelijk geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde

verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te onkrachten.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Volledigheidshalve dient er in het kader hiervan op gewezen te worden dat ook het mailbericht dat uw advocate meester D.E. op 23 juni 2022 aan het CGVS bezorgde en waarin wordt verwezen naar de 3 weken durende intakefase die u bij een psycholoog aanvatte waarna u een therapiebehandeling zou starten, het CGVS niet kan overtuigen van het tegendeel. Zo legde u verder geen medische attesten van een psycholoog voor ter staving van uw mentale gezondheidsstatus. Bovendien merkt het CGVS op dat u op geen enkel moment sinds het aanvatten van uw verzoek om internationale bescherming op 29 oktober 2020, noch in de aanloop van of tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijk hebt gegeven van mogelijke medische problemen (zie administratief dossier ‘Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ en notities persoonlijk onderhoud CGVS).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Volledigheidshalve merkt het CGVS in het kader hiervan op.”, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

6. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel origineel en overtuigend stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit, erkent verzoeker dit in zijn verzoekschrift. Hij wijst weliswaar op de zware reis die hij achter de rug heeft en voert aan dat geen twijfels werden geuit inzake zijn herkomst uit de provincie Parwan, doch er dient op gewezen dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en dat het aan de verzoeker om internationale bescherming is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Dat verzoeker enkel foto's voorlegt van de taskara's van zijn vader en zijn broer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) vormt in het licht van voormelde medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, dan ook een negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Er dient bovendien op gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Te dezen dient vastgesteld dat de foto's van de taskara's van verzoekers vader en broer, wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, bewijswaarde ontberen, temeer gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') met betrekking tot corruptie en documentfraude.

7. De Raad stelt vast dat uit de door partijen aangereikte informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.

Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en

gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Verzoeker slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hij wijst er in zijn verzoekschrift weliswaar op dat de taliban *“allerhande vormen van druk”* gebruiken en dat *“de vrijwilligheid van de aansluiting van jongeren bij de taliban relatief is”* doch hiermee gaat hij aan zijn eigen vluchtrelaas voorbij. Hij voert immers aan dat hij overdag op straat plots door twee dorpsgenoten, waaronder ene Q., werd aangesproken opdat hij zich bij de taliban zou aansluiten en jihad zou doen en dat hij daags nadien moest klaarstaan.

Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat er in zijn geval sprake was de tussenkomst van familie- of stamleden, sociale netwerken of andere gemeenschappelijke belangen, die hij zelf ook in zijn verzoekschrift aanhaalt als belangrijke elementen van het rekruteringsproces van de taliban. In tegenstelling tot wat hij beweert, blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat er in zijn geval sprake zou zijn geweest van rekrutering *“gebaseerd op lokale verankering”*. Het is overigens allerm minst ernstig om enerzijds te beweren dat er *in casu* geen sprake van zou zijn geweest *“dat de Taliban hem verplichtte om deel te nemen aan hun strijd, onder dwang of met bedreiging van verzoeker met zijn leven”* en anderzijds te stellen dat hem *“tegelijktijd te kennen [werd] gegeven dat hij in feite niet veel keuze had”*. Waar hij opmerkt dat hij onder druk werd gezet door een dorpsgenoot die hij kende, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker er aanvankelijk niet van op de hoogte zou zijn geweest dat Q. lid was van de taliban, temeer daar hij stelt wél te hebben geweten dat S. en F., *nota bene* de broers van Q., lid waren van de taliban. Waar verzoeker opmerkt dat een aantal elementen uit zijn relaas stroken met de beschikbare landeninformatie, dient erop gewezen dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft zijn persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat. Te meer daar zijn kennis over deze elementen, meer bepaald zijn verklaring dat jongeren uit zijn dorp door de taliban werden meegenomen, gebrekkig is zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Hoewel u wel wist wat de taliban aan hen vertelden, wist u hieromtrent verder niets te specificeren. Zo wist u dan weer niet waar ze benaderd werden door de taliban, noch wist u of de taliban vaker personen rekruteerden op de manier dat ze dat bij u probeerden (CGVS p. 13-14).”*

8. Verder stelt verzoeker dat het perfect mogelijk is dat Q. en diens kompaan naar Afghaanse normen doorsnee kledij droegen en dat het perfect kon dat zij wapens op hun lichaam droegen die door hun kledij bedekt waren. Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen. Aldus laat hij nog steeds na enige doorleefde en gedetailleerde omschrijving te geven van zijn belagers.

Het loutere gegeven dat rekrutering door de taliban van jongeren veel voorkomt in Afghanistan, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet weet aan te geven waarom hij zou worden gerekruteerd en evenmin waarom hij op het door hem voorgehouden moment zou zijn gerekruteerd. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij opeens overdag door talibanleden op straat werd aangesproken.

Gezien voormelde algemene informatie over de rekruteringswijzen van de taliban, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de taliban verzoeker omwille van een specifieke reden zouden viseren en ervoor kozen om hem op dat specifieke moment aan te spreken, waar hij echter niet de minste toelichting of verduidelijking over kan verschaffen. Verzoeker verrichtte immers enkel huishoudelijke taken en had verder geen specifieke talenten of connecties die hem voor de taliban een betrouwbare en/of waardevolle rekrut zouden maken. Waar hij sprak over een lijst waarop hij zou hebben gestaan, dient vastgesteld dat hij in zijn verzoekschrift betoogt dat dit een loutere veronderstelling van zijnen 't wege betreft. Aldus is het voorkomen op een lijst niet meer dan een blote bewering.

9. Verzoeker betoogt voorts dat hij op het ogenblik van de voorgehouden feiten slechts 15 jaar oud was, dat hij een fragmentarische kennis had van de taliban in zijn dorp en dat hij daarom wel wist dat S. en F. talibanleden waren en dit niet wist van Q. Hiermee verliest verzoeker evenwel uit het oog dat hij zelf verklaarde dat de taliban in zijn dorp nooit overdag aanwezig waren omdat de (toenmalige) Afghaanse overheid zijn dorp onder controle had en er vlakbij een politiepost gelegen was, zodat het geenszins logisch is dat hij zelf overdag op straat door talibanleden werd aangesproken.

Verzoekers relatief jeugdige leeftijd vormt geen verschoning voor zijn gebrekkige kennis. Ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Gelet op de grote impact van de aanwezigheid van de taliban op het dagelijks leven van de lokale inwoners, kan van verzoeker wel degelijk een doorleefde, correcte en gedetailleerde kennis worden verwacht van de lokale talibanleden in zijn dorp, temeer daar hij in het kader van zijn vluchtrelaas aanvoert dat hij gedwongen dreigde te worden gerekruteerd door talibanleden. Zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijft verzoeker hier evenwel in gebreke.

10. Voorts minimaliseert verzoeker het belang van de beweerde rekrutering van zijn neef. Dat hij dit niet vermeldde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken acht hij niet relevant aangezien dit geen afbreuk doet aan het bestaan van de praktijk van (gedwongen) rekrutering door de taliban. Hij wijst erop dat de rekrutering van zijn neef lange tijd geleden plaatsvond.

In de door verzoeker geschetste context, waarbij hij dreigde te worden gerekruteerd door de taliban, is de bewering dat zijn neef eerder hetzelfde zou zijn overkomen wel degelijk relevant, temeer daar hij verklaarde dat deze rekrutering zijn familie ertoe zou hebben aangezet om verzoeker zo snel mogelijk het land uit te krijgen. Dat hij hiervan geen melding maakte tijdens interview op de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers gebrekkige kennis over de verdwijning van zijn neef doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element. Daar verzoeker beweert zich in gelijkaardige omstandigheden te hebben bevonden als zijn neef en omwille van die omstandigheden heden internationale bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege tracht te informeren, hetgeen hij klaarblijkelijk heeft nagelaten.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker reeds daags nadien Afghanistan zou hebben verlaten, zonder dat naar een eventuele oplossing voor het probleem werd gezocht. Uit de beschikbare informatie blijkt immers het grote belang van lokale verankering bij rekrutering door de taliban, zodat een tussenkomst van lokale machtshebbers (dorpsoudsten) eventueel soelaas zou kunnen hebben bieden. Dat verzoekers familie dergelijke optie niet eens overwoog en meteen opteerde voor de drastische beslissing om verzoeker (op jonge leeftijd) het land uit te sturen, is in de voorgehouden omstandigheden dan ook allerminst aannemelijk.

11. Verder dient vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk wel degelijk kon aangeven dat hij in de winter van 1397 Afghanistan had verlaten, terwijl hij later verklaarde het niet meer exact te weten omwille van zijn gebrekkige kennis van data. Dat tijdsaanduidingen een minder belangrijke rol spelen in Afghanistan, doet geen afbreuk aan deze vaststelling aangezien verzoeker aanvankelijk wel degelijk de winter van 1397 vermeldde als moment van zijn vertrek.

Gelet op de verregaande impact van dit vertrek op zijn verdere leven, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit vertrek op coherente en precieze wijze in de tijd kan situeren, *quod non*. Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker moeilijkheden zou hebben gehad om de Afgaanse kalender te hanteren, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt. Er dient op gewezen dat verzoeker verklaarde tot en met de zesde graad lager onderwijs naar school te zijn gegaan, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij een doorleefde kennis heeft van de Afgaanse kalender en deze ook kan hanteren in het kader van zijn vluchtrelaas. Dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan niet op een coherente wijze in de tijd situeert, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, dat zich immers daags voor dit vertrek zou hebben voorgedaan.

12. Voor het overige komt verzoeker inzake de voormelde motieven uit de bestreden beslissing niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn vluchtrelaas, het *post factum* opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker niet om internationale bescherming verzocht in de Europese landen waardoorheen hij op weg naar België reisde en de uitkomst van zijn in Griekenland

ingediende verzoek om internationale bescherming niet afwachtte, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

13. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf

acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd.

De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

14. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghansen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

15. *In casu* betoogt verzoeker als volgt: “Concreet verblijft verzoeker intussen al ruim twee jaar in België. Hij ontwikkelde door dit tijdsverloop een - minstens gepercipieerde - westerse levensstijl. Bij zijn terugkeer kan dit leiden tot een reëel risico op onmenselijke behandeling door Taliban, omdat zijn westerse levensstijl niet overeenkomt met de heersende normen en verwachtingen in huidige Afghanistan.”

De Raad herhaalt in deze dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 15 mei 2004 werd geboren en wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken eind 2018-begin 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds bijna 15 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal voorts terecht als volgt: “Naar aanleiding van het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u omwille van uw vlucht naar een afvallig land ook geviseerd zal worden door de taliban en aanzien zal worden als spion (CGVS p. 12 en 18-19), dient er **bovendien** in het kader van **verwestering** op gewezen te worden dat u met uw verklaringen omtrent de veranderingen die u in korte tijd onderging tijdens uw verblijf in België en het feit dat u nu uw eigen keuzes kunt maken op vlak van religie en vrijetijdsbesteding, op geen enkele manier aantoont dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan (CGVS p. 11, 19 en 21).

Zo concretiseert en staat u voornoemde verklaringen niet. Met betrekking tot het maken van eigen keuzes op vlak van religie wees u namelijk enkel op het feit dat u (logischerwijze) naar een andere moskee zou moeten gaan, en dit verplicht dagelijks, en dat uw manier van bidden als anders zal aanzien worden (CGVS p. 19 en 21). Doch gaf u zelf aldus aan in België nog wel naar de moskee te gaan, alsook wees u er tijdens uw persoonlijk onderhoud op nog steeds een moslim te zijn van de soennitische strekking (CGVS p. 4). Ook uw TikTok en Instagram profiel wijzen erop dat u nog steeds religieus actief bent (zie map landeninformatie document 4). Voorts toont u met uw betoog evenmin aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Gezien u zelf aldus hieromtrent verder niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen."

Met zijn betoog in het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie, waarmee hij geenszins een ander licht werpt op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing en/of alsnog aantoonde dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die zouden ingaan tegen de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging.

Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

16. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

17. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b, van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen

door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, waarbij wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en in eenzelfde lijn ligt als waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

18. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke*

omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal

conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Parwan. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

19. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS